

Vi hører alle sammen som aktører på den kulturpolitiske scene, hvad der sker i Sverige og Finland, specielt i Norge, i Tyskland, England og delvis også i Frankrig. Lad os nu få på bordet, hvilke støtteordninger man har, hvordan den eksisterende lovgivning fungerer i forhold her til, og hvad det har betydet over et længere tidsforløb. Det vil blive interessant at se, og så kan vi drage nogle konklusioner og få nogle erfaringer og forhåbentlig lære lidt af, hvad der er sket i andre lande.

Jeg mener, at vi har brug for mere tid til at tænke os om, før vi træffer et endeligt valg om, hvordan der skabes mere synergi mellem de kulturpolitiske og de konkurrencepolitiske hensyn. Vi skal prøve at holde balancen ved at holde tungen lige i munden og sikre mere marked, men altså også sikre fundamentet for en kulturpolitisk prioritering af dansk litteratur i vores lille sprogområde.

Forhandling

Ole Sohn (SF):

Jeg takker for ministerens besvarelse, som understreger rigtigheden af at afholde forespørgslen, så Folketinget kan det, der med en meget populær formulering i det danske sprog hedder udvise rettidig omhu. Det mener jeg faktisk at Folketinget er i gang med at gøre, når det gælder Konkurrencestyrelsen.

Hvis jeg skulle give Konkurrencestyrelsen et godt råd, ville det være, at den skulle bruge lidt mere tid på at sikre, at vi også fik en reel og fair konkurrence på områder, hvor den i dag i virkeligheden gør det stik modsatte. Hvis styrelsen koncentrerede sig om at sikre en fair konkurrence inden for mejeriområdet, bryggeriområdet og sukkerområdet, mener jeg, den ville have rigeligt at lave i de kommende mange, mange år, og så tror jeg, det ville være klogere, at man lod bogbranchen og Folketinget styre bogens situation her i landet.

Kl. 10.20

Ministeren siger, at der fra statens side gives mange penge til litteraturen i form af læselyst-kampagner, forfatterskole, Kulturrådet og biblioteksafgifterne, som ifølge ministeren oven i købet vistnok er verdens bedste. Det er også rigtigt alt sammen. Men omvendt er det staten, der tjener mest på bogen. Den er simpelt hen den største indtægtskilde set med finansministerens øjne. Jo flere penge man giver ud til litteraturen,

desto flere penge kommer der tilbage i statskassen, fordi vi også har verdens højeste moms, og det tror jeg ministeren glemte at sige. Når man skal lave sammenligning med andre lande, skal man altså gøre opmærksom på, at vi faktisk får meget mere ind, end vi giver ud.

Jeg tror, Forfatterforeningens formand, Knud Vilby, sagde på konferencen, at det er jo lidt unikt og måske lidt særpræget, at når Danmark skal sammenligne sig med andre lande på litteraturområdet, er man nødt til at ty til Ukraine for at finde et land, man kan sammenligne sig med, hvad angår høje bogmomser. Derfor mener jeg, man skal se tingene i en sammenhæng, og derfor er jeg glad for, at ministeren har imødekommet det forslag, som SF har talt for gennem nogen tid, nemlig at man skulle lave en komparativ undersøgelse, som det hedder på nudansk – altså en sammenlignelig undersøgelse – af både de nordiske og de øvrige europæiske ordninger, så man kan få et reelt grundlag for at se på, hvordan kan man kombinere den fair konkurrence, som selvfølgelig også skal være på bogområdet, med de kulturpolitiske hensyn, der nødvendigvis må tages.

Der er uægtelig en forskel, når man sammenligner et sprogområde som det engelske med et så lille sprogområde som det danske. Vi har alt andet lige en langt større opgave rent sprogpolitisk og kulturpolitisk med at sikre, at der udkommer et bredt sortiment af litteratur, både inden for skønlitteraturen, faglitteraturen og børnelitteraturen, på originalt dansk sprog og ikke bare i form af oversættelser.

Det kræver imidlertid, at vi anskuer opgaven ud fra en kulturpolitisk vinkel, og derfor er jeg glad for, at bogbranchens aktører, både forlæggere, boghandlere og forfatterforeningerne, er indstillet på at give ministeren det råd at lade den nuværende ordning køre. Derfor kan jeg også tilkendegive her, at SF er enig i at lade den nuværende ordning køre, så man får mulighed for at undersøge tingene tilbundsgående og lave disse sammenligninger med de øvrige landes ordninger. SF har nemlig den opfattelse, at hvis vi skal se bogbranchens fremtid, er vi altså nødt til at se den i kulturpolitisk sammenhæng.

Det er glædeligt at konstatere, at nogle af de lande, som tidligere har givet priserne fri, faktisk har erkendt, at man ikke kan drive en fri konkurrencepolitik på bogområdet på en sådan måde, at man også tilgodeser de kulturpolitiske hensyn, medmindre man pumper utrolige midler ind fra statens side. I Sverige bruger man 130